

ждатъ небето. Замислени и тревожни сж тия здрави, обрулени мжже, че морето отъ день въ день е по-неспокойно, че мелтемътъ може да ги присрещне още на голѣмия островъ и да ги върне назадъ. Чакатъ. А тъкмо сега рибнитѣ стада шарятъ вече по созополското прибрѣжие и отминаватъ. Съвсемъ не е време за чакане.

— Вѣтърътъ се обръща, — казва нѣкой. — А и луната вече се скри. Хайде!

Една отъ групитѣ се разбива. Нѣкой подвиква. Хората се прѣскаатъ и трѣгватъ единъ следъ другъ къмъ аламанскитѣ лодки. Нагазватъ водата. Изъ лодкитѣ се разперватъ лопати, нестройни удари приплѣскватъ по тъмната вода. Две дълги високо-носи ладии потеглятъ първи. Цѣла гора отъ весла, цѣла флотилия отъ аламани, цѣла дружина отъ хора се забива следъ тѣхъ въ морето и плисъкътъ на веслата изчезва следъ малко въ шума на сърдитото крайбрѣжие.

Отиватъ мжжетѣ на риба.

Прѣскаатъ се въ разни страни. Едни отплуватъ къмъ Несебъръ, други къмъ Зейгиновия носъ, къмъ устието на рѣката Ропотамо, а нѣкои се устремяватъ право навжтре. Кжде отиватъ? Никой не знае кжде отиватъ отдѣлнитѣ групи. Всѣки капитанъ си има свой планъ и всѣки капитанъ мълчи като риба.

На мачтата на дългата лодка се качва капитанътъ. Водата отдолу е неспокойна. Ту голѣми подводни вълни грабнатъ лодката и я подмѣтатъ напредъ и назадъ, ту дребни удари я разклащатъ на една и друга страна. Лодкитѣ сж раздѣлени на двойки. Всѣки две лодки сж вързани съ вжже. Отъ мачтата на първата се оглежда капитанътъ, отъ мачтата на втората — неговиятъ помощникъ. Долу,